

Sygn. akt XP 618/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Ławnicy: Wanda Dryll, Grażyna Michalewicz

Protokolant: Aleksandra Barańska

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa: P. P.

przeciwko S. D. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą D. S. W. i. S. M. z siedzibą w P.

o ustalenie stosunku pracy, sprostowanie świadectwa pracy

I. *ustala, że powoda P. P. jako pracownika i pozwanego S. D. jako pracodawcę łączył stosunek pracy również w okresie od 5.05.2011 r. do 19.05.2011 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku przedstawiciela handlowego – sprzedawcy mebli;*

II. *nakazuje pozwanemu sprostowanie świadectwa pracy powoda z dnia 17.05.2013 r. w punkcie 1 w ten sposób, że miejsce słów, że powód był zatrudniony u pozwanego „w okresie od 20.05.2011r.” nakazuje wpisać, że powód był zatrudniony „w okresie od 5.05.2011 r.”;*

III. *oddala powództwo o ustalenie, że strony łączył stosunek pracy w okresie od 1.05.2011 r. do 4.05.2011 r.;*

IV. *umarza postępowanie w zakresie żądania ustalenia stosunku pracy od 20.05.2011 r. do 9.10.2011 r. i sprostowania punktu 6 świadectwa pracy;*

V. *zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;*

VI. *nakazuje pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa - kasy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwoty 546,90 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1.07.2013 r. skierowanym przeciwko S. D. prowadzącemu działalność gospodarczą w. M. i. S., powód P. P., doprecyzowanym w piśmie z 30.07.2013 r. (k. 12) domagał się ustalenia, że łączyła go z pozwanym umowa o pracę od dnia 1.05.2011 r., nie zaś od 10.10.2011 r. oraz sprostowania świadectwa pracy przez wskazanie w punkcie 1 rzeczywistego okresu zatrudnienia na świadectwie – od 1.05.2011 r. – oraz pkt 6 - informacji o niewykorzystanych urlopach wypoczynkowych i ekwiwalencie. Jednocześnie powód wskazał, że zakończenie okresu

zatrudnienia – 15.05.2013 r. – może ulec zmianie z uwagi na toczące się przed tut. Sądem osobne postępowanie w sprawie bezprawnego zwolnienia go z pracy (sygn. X P 496/13).

W uzasadnieniu powód wskazał, że w okresie od 1 maja 2011r. do 15 maja 2013 r. był zatrudniony w firmie W. M. i. S. S. D., (...), (...)- oddział – S. M. D., ul. (...), W.. Zakończenie okresu zatrudnienia ewentualnie może ulec zmianie, gdyż w tutejszym Sądzie toczy się osobne postępowanie w sprawie bezprawnego zwolnienia powoda z pracy (sygn. akt X P 496/13) w trakcie przebywania na uzasadnionym zwolnieniu lekarskim. Wprawdzie na umowie o pracę widnieje okres zatrudnienia od 10.10.2011 r., jednakże w tej kwestii toczy się postępowanie kontrolno-wyjaśniające, które przeprowadza Z. U. S. oraz U. S. w R., gdyż były pracodawca powoda był nieuczciwy wobec Państwa i powoda, czego konsekwencją było nie odprowadzanie składek za okres od 1 maja 2011 r. do 9 października 2011 r. na ubezpieczenie społeczne oraz z tytułu podatku dochodowego.

Ponadto wskazał, że jego praca naprawdę zaczęła się w połowie kwietnia 2011 r., kiedy to za zgodą i na prośbę Pana S. D. szukał lokalu we W., w którym miał być sklep meblowy D.. Po znalezieniu lokalu powód zajmował się organizacją i przygotowaniem sklepu do otwarcia go w maju 2011. Od początku maja 2011 r. powód objął w sklepie funkcję przedstawiciela handlowego – sprzedawcy mebli. Po otrzymaniu w dniu 10.10.2011 r. umowy o pracę powód w dalszym ciągu pracował w pełnym wymiarze czasu pracy oraz pełnił funkcję przedstawiciela handlowego – sprzedawcy mebli. W większości był jedynym zarejestrowanym pracownikiem sklepu meblowego D. we W., przy ul. (...). W okresie od 01.05.2011 r. do 9.10.2011 r. powód pozyskiwał klientów, doradzał im w wyborze mebli, robił pomiary mebli i je sprzedawał. Pozwany S. D. z uwagi na toczące się w ZUS postępowanie, do którego powód przekazał listę klientów sklepu, przyznał się do zatrudnienia powoda w sklepie meblowym D. przy ul. (...) we W. w okresie od 20-05-2011, jednakże powód z tym się nie zgadza, albowiem w w/w sklepie meblowym pracował od 1.05.2011 r.

Powód wskazał, że pozwany sprostował świadectwo pracy na żądanie powoda, jednakże nadal w nieprawidłowy sposób – wskazał okres zatrudnienia od 20.05.2011 r., zamiast od 1.05.2011 r.

W odpowiedzi na pozew pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany wskazał twierdzenia i dowody potwierdzające w jego ocenie prawidłowość rozwiązania umowy o pracę z powodem za wypowiedzeniem.

Odnosząc się do żądania wskazania innego początkowego okresu zatrudnienia, tj. ustalenia istnienia stosunku pracy od 1.05.2011 r., pozwany wskazał, że jest ono sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Mając na uwadze kontrole z Z. U. S. i U. S. w R., dokonane na wniosek Powoda, Pozwany wystawił w dniu 27 czerwca 2013 r. nowe świadectwo pracy zgodnie z faktycznym okresem zatrudnienia. Dodał, że wskazanie jako początkowej daty umowy dnia 10.10.2011 r. było skutkiem prośby powoda, przeciwko któremu była prowadzona egzekucja komornicza.

Na rozprawie w dniu 20.11.2013 r. (k. 70) powód wskazał, że wnosi o ustalenie stosunku pracy od dnia 1.05.2011 r., cofając powództwo w pozostałym zakresie z uwagi na to, że pozwany przyznał, że strony łączył stosunek pracy od 20.05.2011 r., a więc od tej daty istnienie stosunku pracy jest bezsporne. Cofnął również roszczenie o sprostowanie punktu 6 świadectwa pracy z uwagi na to, że jest to przedmiotem rozstrzygnięcia w innej toczącej się między stronami sprawie.

Pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę na modyfikację i częściowe cofnięcie pozwu.

W piśmie z dnia 4.12.2013 r. powód wskazał, że przeciwko powodowi była i jest nadal prowadzona egzekucja komornicza i powód dokonuje regularnych spłat, a twierdzenia pozwanego są dopasowywane do skutków działań powoda.

W piśmie z dnia 17.12.2013 r. pozwany wskazał, że wynajął lokal dopiero od 5.05.2011 r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. P. i pozwany S. D. współpracowali okazjonalnie od końca 2010 r. Pozwany przejął wówczas sklep meblowy przy ul. (...) we W., który wcześniej był prowadzony przez powoda, jednakże szybko zrezygnował z jego prowadzenia z uwagi na wysokie koszty. Powód szukał klientów we W. na meble produkowane przez pozwanego w P.. Jeździł do klientów, pokazywał katalogi i próbki, robił pomiary.

Pozwany planował otwarcie nowego punktu we W. – za niższą cenę i w lepszej lokalizacji. W pierwszej połowie kwietnia 2010 r. zlecił poszukiwanie nowego lokalu na sklep powodowi i M. F.. Jednocześnie obiecał powodowi, że jak będzie już lokal na sklep, to zatrudni powoda jako sprzedawcę w tym sklepie na umowę o pracę, za minimalnym wynagrodzeniem.

Powód z pomocą M. F. szukał lokalu na sklep dla pozwanego od ok. połowy kwietnia 2011 r. Powód był bardziej zaangażowany w poszukiwanie lokalu, ponieważ zależało mu na pracy. Powód znalazł lokal przy ul. (...) we W., którego właścicielem była M. K. (1). Pozwany zaakceptował wybór i w obecności M. F. obiecał powodowi zatrudnienie od początku maja 2011 r., jak wynajmie sklep.

Dowód: oświadczenie świadka M. F. k. 16

zeznania świadka M. F. – k. 94v-96

przesłuchanie powoda k. 95-96

częściowo przesłuchanie pozwanego k. 95-96

Pozwany wynegocjował warunki najmu i podpisał z M. D. K. umowę najmu lokalu przy ul. (...) we W. od dnia 5.05.2011 r.

Dowód: okoliczność bezsporna, a nadto:

oświadczenie z 16.12.2013 r. k. 82,

umowa najmu k. 83-85

Powód od razu otrzymał od pozwanego klucze do lokalu i zajął się jego urządzeniem, dostosowywaniem na potrzeby sklepu meblowego i przyjmowaniem klientów. Lokal był w dobrym stanie, nie wymagał remontu, remontu wymagała jedynie elewacja zewnętrzna i trzeba było powiesić reklamę. Powód załatwiał samodzielnie wszelkie formalności związane z założeniem i utrzymaniem reklamy na elewacji budynku w imieniu pozwanego, przed 17 maja ok. 3 razy odwiedzał administratora, mówił, że działalność się zaczęła i trzeba założyć reklamę. Ponadto często dzwonił w tej sprawie i wykazywał duże zaangażowanie. Powód przebywał w lokalu codziennie od poniedziałku do piątku od 10.00 do 18.00, czasem na prośbę klienta przychodził wcześniej lub zostawał dłużej na pomiary, pracował również w soboty. Zdarzało się, że opuszczał lokal celem udania się do klienta czy załatwienia jakiejś sprawy służbowej – wówczas zamykał sklep. Czasami pomagał mu w lokalu M. F., który nie był wówczas zatrudniony na umowę o pracę – mieszkał w O., był studentem i tylko czasami – 2-3 razy w tygodniu przyjeżdżał do W..

Powód wielokrotnie pytał pozwanego o to, kiedy dostanie umowę o pracę.

Dowód: pismo powoda z 17.05.2011 r. k. 18, 87

pismo A. I. k. 17

zeznania świadka A. I. k. 94v-96

zeznania świadka M. F. – k. 94v-96

przesłuchanie powoda k. 95-96

częściowo przesłuchanie pozwanego k. 95-96

Powód jako pracownik i pozwany jako pracodawca podpisali umowę o pracę datowaną na 10.10.2011 r., na czas określony do 9.10.2016 r., na stanowisku przedstawiciela handlowego – sprzedawcy mebli, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód: umowa o pracę k. 5

W dniu 17.05.2013 r. pozwany wystawił powodowi świadectwo pracy za okres 10.10.2011 – 15.05.2013 r., wskazując, że umowa o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem – likwidacja punktu sprzedaży. Powód pismem z 6.06.2013 r. domagał się od pozwanego sprostowania świadectwa pracy, m.in. przez wpisanie, że stosunek pracy trwał od 1.05.2011 r.

Dowód: świadectwo pracy z 17.05.2013 r. k. 6v

pismo z 6.06.2013 r. z dowodem nadania i odbioru k. 7

Powód zawiadomił o niezgłoszeniu go przez pozwanego do ubezpieczenia zarówno ZUS, jak i U. S.. Postępowanie prowadzi również Prokuratura.

Dowód: pismo z 24.06.2013 r. k. 5v

pismo z 18.06.2013 r. k. 6

pismo z 12.07.2013 r. k. 19

pismo z 2.09.2013 r. k. 55

Pozwany pismem datowanym na 27.06.2013 r. sprostował świadectwo pracy powoda w ten sposób, że wskazał w nim, że łączył go z powodem stosunek pracy od 20.05.2011 r. do 15.05.2013 r. Powód otrzymał świadectwo w dniu 2.07.2013 r. i w dniu 7.07.2013 r. ponownie się od niego odwołał.

Dowód: świadectwo pracy - sprostowanie k. 22

pismo z 7.07.2013 r. k. 29

W lutym i marcu 2013 r. powód uzyskał wynagrodzenie po 1600 zł brutto, w kwietniu 747 zł. Od dnia 15.04.2013 r. był na zwolnieniu lekarskim i uzyskał 561,40 zł.

Dowód: zaświadczenie k. 46 (koperta)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy między stronami również w okresie od 1.05.2011 r. do 19.05.2011 r. oraz sprostowanie świadectwa pracy zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W razie sporu co do treści umowy lub rodzaju stosunku prawnego na podstawie którego była świadczona praca, pracownikowi przysługuje roszczenie o ustalenie rodzaju i treści umowy w oparciu o treść art.189 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Treścią umowy o pracę jest więc zobowiązanie się pracownika do wykonywania określonej pracy za wynagrodzeniem. Umowa o pracę posiada cechy stosunku zobowiązaniowego – jest dobrowolna, dwustronnie

zobowiązująca, odpłatna i konsensualna. Cechy stosunku pracy, wynikające z art. 22 k.p. wyróżniają go spośród innych stosunków prawnych do niego zbliżonych, w szczególności od umowy o dzieło (art. 627 i nast. k.c.) agencyjnej (art. 758 i nast. k.c.) oraz umowy zlecenia (art. 734 i nast. k.c.), a mianowicie charakteryzuje się on koniecznością osobistego wykonania pracy określonego rodzaju w ustalonym miejscu i czasie, podporządkowaniem pracownika pracodawcy, wykonywaniem pracy na rzecz pracodawcy i na jego ryzyko, a ponadto odpłatnością pracy. W razie ustalenia, że w łączącym strony stosunku prawnym występowały elementy obce stosunkowi pracy (np. brak podporządkowania, brak obowiązku osobistego jej wykonywania, konieczność „odpracowania” urlopu), nie jest możliwa ocena, że zawarta została umowa o pracę.

Podkreślenia wymaga to, iż wykonywanie takich samych czynności może występować zarówno w ramach umowy o pracę, jak i umowy cywilnoprawnej, przez co kwalifikacja czy zawarta przez strony umowa jest umową o pracę czy umową cywilnoprawną budzi w praktyce istotne trudności. Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego w tym przedmiocie wyjaśnia niektóre praktyczne wątpliwości.

Podejmując się odróżnienia stosunku pracy od stosunków o charakterze cywilnoprawnym w pierwszej kolejności należy wskazać, że o wyborze podstawy zatrudnienia decyduje przede wszystkim zgodna, autonomiczna wola stron. Jak wskazał SN w wyroku z 26.3.2008 r., I UK 282/07 (LEX nr 411051), o rodzaju zawartej umowy decyduje nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. Nie można zakładać, że strony mające pełną zdolność do czynności prawnych miały zamiar zawrzeć umowę o innej treści (np. umowę o pracę) niż tę, którą zawarły (np. umowę zlecenia) - (wyrok SN z dnia 5.9.1997 r., I PKN 229/97, OSNAPiUS 1998, nr 11, poz. 329). Przepisy nie kreują domniemania prawnego zawarcia umowy o pracę w każdym przypadku świadczenia pracy, a fakt zawarcia umowy o pracę a nie np. umowy zlecenia, trzeba dopiero wykazać

Wymaga podkreślenia, że najistotniejszą cechą umowy o pracę nie jest pozostawanie w dyspozycji pracodawcy, ono może bowiem występować również w umowach cywilnoprawnych, lecz wykonywanie pracy pod kierownictwem pracodawcy, czyli wykonywanie pracy podporządkowanej. Ta cecha ma charakter konstrukcyjny dla istnienia stosunku pracy i jest decydującym kryterium odróżniającym umowę o pracę od innych umów. Dla stwierdzenia, że występuje ona w treści stosunku prawnego z reguły wskazuje się na takie elementy, jak: określony czas pracy i miejsce wykonywania czynności, podpisywanie listy obecności, podporządkowanie pracownika regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownictwa, co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy oraz obowiązek przestrzegania norm pracy, obowiązek wykonywania poleceń przełożonych, wykonywanie pracy zmianowej, stała dyspozycyjność czy dokładne określenie miejsca i czasu realizacji powierzonego zadania oraz ich wykonywanie pod nadzorem kierownika (por. wyrok SN z dnia 25 listopada 2005 roku, I UK 68/05, Wokanda 2006/4/26) (por. wyrok SN z dnia 25 listopada 2005 roku, I UK 68/05, Wokanda 2006/4/26).

W odróżnieniu od umów o charakterze cywilnoprawnym, charakterystyczną cechą umowy o pracę jest również to, że ryzyko przedsięwzięcia ciąży na podmiocie zatrudniającym, w konsekwencji czego niemożność wykonywania pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy nie pozbawia pracownika roszczenia o zapłatę wynagrodzenia.

Sąd Najwyższy w wyroku z 15.10.1999 r., I PKN 307/99 (OSNP 2001/7/214) stwierdził, że przy ocenie charakteru stosunku prawnego łączącego strony (umowa o pracę, umowa zlecenia) należy uwzględnić specyfikę funkcjonowania podmiotu zatrudniającego. Umowa zlecenia z reguły określa rodzaj wykonywanych czynności i w zasadzie nie może polegać na pozostawaniu przez zleceniobiorcę w dyspozycji zlecającego i wykonywaniu stosownie do potrzeb zlecającego czynności zlecanych na bieżąco.

Zatrudnienie na podstawie treści art. 22 § 1 k.p., mające cechy opisane wyżej, jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy. Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoich orzeczeniach podkreślał, że nie nazwa umowy, ale jej treść i sposób wykonywania decydują o zakwalifikowaniu danej umowy jako umowy o pracę (por. wyrok SN z dnia 11.09.1997 r., OSNAPiUS z 1998 r., nr 13, poz. 407; wyrok SN z dnia 11.04.1997 r., OSNAPiUS z 1998 r., nr 2, poz. 35).

W sytuacji, gdy te same zadania mogły być wykonywane zarówno w ramach umowy o pracę, jak i w ramach umowy cywilnoprawnej, kwalifikacji prawnej umowy łączącej strony należy dokonać za pomocą metody typologicznej, tj. przez rozpoznanie i wskazanie jej cech dominujących. Ustalenie, że przeważały elementy umowy o pracę prowadzi do oceny – nawet wbrew nazwie umowy zawartej przez strony i wbrew treści jej poszczególnych postanowień, że strony łączył stosunek pracy. Z kolei w razie ustalenia, że zawarta przez strony umowa wykazuje cechy wspólne dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem, rozstrzygający o jej typie powinien być zgodny z zamiar stron i cel umowy (art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p.), który może być także wyrażony w nazwie umowy (por. wyrok SN z dnia 18 czerwca 1998 r., I PKN 191/98, OSNAPiUS z 1999 r., Nr 14, poz. 449).

Dopiero w przypadku, gdy w stosunku prawnym nie można ustalić przeważających cech stosunku pracy, o jego charakterze powinna decydować formalna nazwa lub sposób realizowania zobowiązania cywilnoprawnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1998 r., I PKN 293/98, OSNAPiUS z 1999 r., Nr 18, poz. 582).

W ocenie Sądu Rejonowego zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy potwierdził, że powoda i pozwanego łączył stosunek pracy od dnia 5.05.2011 r.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, Sąd Rejonowy oparł się na złożonych przez obie strony dowodach z dokumentów, a także na zeznaniach świadków, w szczególności świadka M. F., którego zeznania uznał za w pełni wiarygodne. Zeznania te były zbieżne z wyjaśnieniami powoda, nadając im tym samym walor wiarygodności. Twierdzenia powoda znalazły potwierdzenie również w zeznaniach świadka A. I.. Wyjaśnienia pozwanego Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części, a jakiej znalazły one potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwany cofnął wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków M. D. K. i I. S. oraz K. K. (k. 70v, 95).

Oceniając charakter zawartej przez strony umowy, w pierwszej kolejności wskazać należy, że początkowo powód domagał się ustalenia stosunku pracy od dnia 1.05.2011 r. do 9.10.2013 r., wskazując, że stosunek pracy trwał od 1.05.2011 r. do 15.05.2013 r., a pozwany wystawił umowę o pracę o świadectwo pracy tylko za okres od 10.10.2011 r. do 15.05.2013 r.

Po wytoczeniu powództwa, na skutek wszczętych przez powoda postępowań przed ZUS i US, pozwany uznał powództwo w części, tj. przyznał istnienie stosunku pracy w okresie od 20.05.2011 r. do 15.05.2013 r. W bezspornym zakresie powód cofnął powództwo za zgodą pozwanego. Z uwagi na toczące się przed tym Sądem postępowanie dotyczące prawidłowości wypowiedzenia powodowi umowy o pracę i kwestii ekwiwalentu, powód cofnął również za zgodą pozwanego żądanie sprostowania świadectwa pracy w punkcie 6. Skutkowało to częściowym umorzeniem postępowania na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie IV wyroku.

W konsekwencji spór między stronami w niniejszej sprawie dotyczył jedynie istnienia stosunku pracy w okresie 1.05.2011 r. – 19.05.2011 r. i sprostowania świadectwa pracy w tym zakresie. Kwestia daty i sposobu zakończenia stosunku pracy pozostaje w gestii tut. Sądu orzekającego w sprawie X P 496/13.

W ocenie Sądu Rejonowego zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy wykazał, że powód i pozwany pozostawali w stosunku pracy na podstawie ustnie zawartej umowy o pracę, na pełny etat, na stanowisku sprzedawcy mebli – przedstawiciela handlowego – od 5.05.2011 r., tj. od wynajęcia przez pozwanego wyszukanego przez powoda lokalu użytkowego na sklep meblowy przy ul. (...) we W.. Z logicznych, spójnych i wiarygodnych zeznań świadka M. F. i zgodnych z nimi wyjaśnień powoda wynika, że powód i pozwany współpracowali okazjonalnie od końca 2010 r., zaś od początku kwietnia 2011 r. pozwany zlecił powodowi znalezienie nowego lokalu na sklep i obiecał mu, że kiedy sklep będzie wynajęty, powód zostanie zatrudniony na umowę o pracę jako sprzedawca w tym sklepie i przedstawiciel handlowy. Powód znalazł lokal przy ul. (...) we W., który pozwany zaakceptował. Po wynegocjowaniu warunków z właścicielką, pozwany w dniu 5.05.2011 r. podpisał umowę najmu i otrzymał klucze do sklepu, które od razu przekazał powodowi. Pozwany mieszka i prowadzi firmę produkującą meble poza W. ((...)) i nie przyjeżdżał zbyt często do W., powód jako sprzedawca i przedstawiciel był mu zaś potrzebny do osobistego kontaktu z klientami, prezentowania

produktów pozwanego, próbek, katalogów, robienia pomiarów i prowadzenia sklepu. Powodowi bardzo zależało na podjęciu zatrudnienia. Od samego początku sklep rozpoczął swoją działalność, powód przyjmował w nim klientów, początkowo okazując nadal jedynie próbki i katalogi, a ponadto zajmował się w imieniu pozwanego sprawami organizacyjnymi – remontem elewacji zewnętrznej i uzyskaniem zgody na powieszenie reklamy na budynku, w co był bardzo zaangażowany.

Zarówno świadek F., jak i powód, a także pozwany, potwierdzili, że pozwany obiecał powodowi zatrudnienie od kiedy wynajmie sklep, tj. od początku maja 2011 r.

Sąd Rejonowy miał na uwadze stanowisko pozwanego, który wskazywał, że w dniu 20.05.2011 r. były sporządzone pierwsze dokumenty dotyczące kontaktów z klientami. Podkreślał także, że powód nie mógł w sklepie pracować od początku, bo sklep nie był jeszcze przygotowany. Zdaniem Sądu stanowisko pozwanego było jednak nielogiczne i niewiarygodne.

Po pierwsze z materiału dowodowego wynika, że pozwany obiecał powodowi zatrudnienie „od kiedy będzie sklep”, „od początku maja 2011”. Data ta nie ulegała renegotiacjom ani przesunięciu.

Po drugie zawarcie przez strony stosunku pracy nie jest w żaden sposób zależne od tego, czy w okresie przed 19.05.2011 r. klienci podpisali jakiegokolwiek dokumenty, czyli od skutku działań powoda, ale od faktycznego wykonywania przez niego pracy i od ustaleń stron. Nawet jeśli pierwsze udokumentowane, złożone w sklepie zamówienie, miało miejsce w dniu 20.05.2011 r., to okoliczność ta nie przesądza jeszcze o dacie zawarcia przez strony umowy o pracę. Skoro pozwany obiecał powodowi zatrudnienie od początku maja i od razu przekazał mu klucze do sklepu, a powód – co potwierdził świadek M. F. – od razu przystąpił do pracy, otworzył sklep, spędzał w nim godziny pracy, załatwiał reklamę i remont, a ponadto spotykał się z klientami, to pozwany nie może teraz dowolnie przyjmować początku stosunku zatrudnienia dopiero od pojawienia się efektów pracy powoda. Sąd nie miał wątpliwości, że pozwany potrzebował pracownika na pełny etat od kiedy wynajął sklep. Ponieważ lokal był w dobrym stanie, nie było przeszkód do rozpoczęcia działalności od razu (pomimo braku wyposażenia). Jak najszybsze otwarcie sklepu leżało zresztą w interesie pozwanego, który był zobowiązany umownie do zapłaty czynszu najmu w wysokości 2500 zł za każdy miesiąc. Oczywistym jest, że początkowo praca powoda polegała nie tylko na obsłudze klientów (co robił już wcześniej, i do czego od dawna miał wszelkie potrzebne narzędzia – katalogi i próbki), ale również w części na organizowaniu pracy sklepu. Jak jednak potwierdził świadek F., powód od wynajęcia sklepu spędzał w nim pełne godziny pracy.

Od wynajęcia sklepu – od dnia 5.05.2011 r. – miała miejsce zmiana w sposobie działalności pozwanego. Pozwany nie wykazał, na jakiej podstawie przyjął, że strony łączyła umowa dopiero od 20.05.2011 r. – jego wyjaśnienia w tym zakresie były zdaniem Sądu niewiarygodne, w szczególności w świetle pierwszego stanowiska pozwanego, zmienionego w późniejszym okresie, jakoby strony łączył stosunek pracy dopiero od 10.10.2011 r.

Jeśli pozwany obiecał powodowi umowę o pracę od kiedy sklep będzie wynajęty, a następnie dał mu klucze do sklepu i oczekiwał kontynuowania obsługi klientów (we wcześniejszym okresie okazjonalnej) oraz zajęcia się sprawami organizacyjnymi lokalu, a powód przystąpił do pracy, to pozwany nie może dowolnie i sprzecznie z ustaleniami przyjmować, że dopiero od czasu pierwszych udokumentowanych zamówień klientów powód świadczył na jego rzecz pracę ani twierdzić, że nie wie czy powód był w sklepie i w jakich godzinach.

Obowiązki powoda nie zmieniły się przez cały okres od otrzymania kluczy w dniu 5.05.2011 r. do końca zatrudnienia, pozwany nie kwestionował zaś, że od 20.05.2011 r. łączyła go z powodem umowa o pracę. Pozwany przyznał, że od 20.05.2011 r. powód pracował na podstawie umowy o pracę, tj. pod kierownictwem pozwanego, w ustalonym miejscu i czasie, za wynagrodzeniem, przy użyciu narzędzi pracodawcy i na jego ryzyko.

W ocenie Sądu nie było również podstaw, by traktować czynności powoda wykonywane na rzecz pozwanego do dnia 19.05.2011 r. jako realizację umowy cywilnoprawnej. Stoi temu bowiem na przeszkodzie nie tyle charakter czynności powoda, które teoretycznie – z uwagi na samodzielność stanowiska – można by zakwalifikować jako wykonywanie zlecenia – ale przede wszystkim treść ustaleń między stronami – pozwany obiecał powodowi, że od kiedy będzie

sklep, powód będzie zatrudniony na umowę o pracę. Ponadto – skoro pozwany przyznał istnienie stosunku pracy od 20.05.2011 r., a obowiązki powoda przed i po 20.05.2011 r. nie uległy żadnej zmianie, to brak podstaw do przyjęcia, że w spornym okresie powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego wykonując zlecenie. Większa samodzielność osób na stanowiskach kierowniczych i samodzielnych nie wyłącza przyjęcia, że świadczą one pracę w warunkach podporządkowania pracowniczego.

Ponadto z zasad doświadczenia życiowego wynika, że wynajęcie sklepu wiąże się z zatrudnieniem pracownika, w szczególności w sytuacji, gdy wynajmujący mieszka w odległej miejscowości i nie może w żadnym zakresie zajmować się ani sprawami organizacyjnymi związanymi z lokalem, ani obsługą klientów. Pozwany w spornym okresie nie zatrudniał zaś oprócz powoda żadnej osoby we W.. Świadek M. F., wówczas student z O., jedynie współpracował z pozwanym, a do W. przyjeżdżał nieregularnie, choć dość często: 2-3 razy w tygodniu.

Powód wskazywał, że był zatrudniony od 1.05.2011 r., pozwany podkreślał zaś, że nie miał w tym okresie lokalu, a ponadto był to czas wolny – weekend majowy. Powód nie był w stanie przypomnieć sobie, którego dnia po raz pierwszy pracował w sklepie, wskazując, że było to „od początku maja”. W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że łączył go z pozwanym stosunek pracy również w okresie od 1 do 4.05.2011 r., tj. jeszcze przed wynajęciem lokalu i otrzymaniem przez powoda kluczy do niego, a nadto w okresie weekendu majowego i dni wolnych.

Z uwagi na powyższe, Sąd w punkcie I wyroku ustalił, że powoda P. P. jako pracownika i pozwanego S. D. jako pracodawcę łączył stosunek pracy również w okresie od 5.05.2011 r. do 19.05.2011 r., w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku przedstawiciela handlowego – sprzedawcy mebli. W punkcie III Sąd oddalił zaś powództwo o ustalenie, że strony łączył stosunek pracy w okresie od 1.05.2011 r. do 4.05.2011 r.

W konsekwencji, w punkcie II wyroku Sąd na podstawie art. 97 § 2¹ k.p. nakazał pozwanemu sprostowanie świadectwa pracy powoda z dnia 17.05.2013 r. w punkcie 1 w ten sposób, że miejsce słów, że powód był zatrudniony u pozwanego „w okresie od 20.05.2011r.” nakazał wpisać, że powód był zatrudniony „w okresie od 5.05.2011 r.”.

W punkcie IV wyroku Sąd, mając na uwadze, że powód uległ ze swoim żądaniem jedynie w niewielkiej części, na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. § 6 ust. 1 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

O obowiązku zapłaty przez pozwanego na rzecz Skarbu Państwa nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu, od wniesienia której powód był zwolniony z mocy ustawy, a także kosztów stawienia świadka w łącznej kwocie 546,90 zł, orzeczono w punkcie VI wyroku na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 113 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) i w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. Zgodnie z art. 113 ust. 1 cytowanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.